

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/19/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313215984
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8313215984.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Jozefa Engela a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcu: Y. W. S. BAHOS, so sídlom P.T.. X.B. XXXX/XX, O., IČO: 35460954, zastúpený Mgr. Radovanom Muzikom, advokátom advokátskej kancelárie v Humennom, Ul. Štúrova 30, proti žalovanému STAVOMONT SP Snina, spol. s r.o., so sídlom Stakčínska 758/8, Snina, IČO: 31 722 849, zastúpený JUDr. Petrom Nízky, advokátom advokátskej kancelárie v Humennom, so sídlom Námestie slobody 2, o zaplatenie 12.166,48 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21Cb/37/2014-151 zo dňa 31.10.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12.166,48 eur s 9,75 % úrokom z omeškania p.a. zo sumy 17.166,48 eur od 16.4.2013 do 28.10.2013, s 9,5 % úrokom z omeškania p.a. zo sumy 12.166,48 eur od 29.10.2013 do zaplatenia s tým, že v prevyšujúcej časti ohľadne požadovaných úrokov z omeškania žalobu zamietajú.

Mení rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že náhradu trov konania žalovanému nepriznáva.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 12.166,48 eur spolu s 0,5%-ným úrokom z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 17.166,48 eur od 16.4.2013 do 28.10.2013, s 0,5%-ným úrokom z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 12.166,48 eur od 29.10.2013 až do zaplatenia, ako aj zaplatiť trovy súdneho konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 729,50 eur a k rukám právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 965,36 eur, to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V dôvodoch tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 12.166,48 eur s dohodnutým 0,5 %-ným úrokom z omeškania za každý deň omeškania od 16.4.2013 až do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že v súlade so zmluvou o dielo a na základe protokolu o prevzatí a odovzdaní diela vyfakturoval žalovanému za dodávku drobnej architektúry pre stavbu: Úprava verejných priestranstiev, chodníkov a rekreačných zón (SO 03 a 06) mesta Veľké Kapušany faktúrou č.14/01/2013, splatnou dňa 15.4.2013, celkovú sumu 17.166,48 eur. Po podaní žaloby žalovaný uhradil žalobcovi sumu 5.000,-eur, preto v tomto smere upravil návrh na vydanie platobného rozkazu. Platobným rozkazom sp.zn. 21Rob/170/2013-30 zo dňa 22.11.2013 súd návrhu v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu v zákonom stanovenej lehote odpor, v ktorom uviedol, že neuznáva žalobcom uvedenú pohľadávku. Návrh považuje za nedôvodný, neopodstatnený a údaje v ňom uvedené sa nezakladajú na pravde.

Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 28.4.2014 uviedol, že dňa 29.10.2013 došlo zo strany žalovaného k čiastočnej úhrade žalovanej sumy vo výške 5.000,- eur a podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, možno toto jeho plnenie považovať za uznanie zvyšku záväzku.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobca je podnikateľským subjektom zapísaným v živnostenskom registri Okresného úradu Humenné pod číslom XXX-XXXX, podnikajúcim od roku 1999 okrem iného aj v oblasti veľkoobchodu, sprostredkovania obchodu a služieb, kovovýroby, zámočníckych a montážnych prác a uskutočňovania jednoduchých stavieb, drobných stavieb a ich zmien. Žalobca má v čase od 1.5.2013 do 1.5.2016 pozastavenú podnikateľskú činnosť. Pokiaľ žalovaný namietal aktívnu legitimitáciu žalobcu z dôvodu, že tento má prerušenú podnikateľskú činnosť, táto námietka neobstojí, pretože v čase vzniku obchodno-právneho vzťahu žalobca vykonával živnostenskú činnosť na základe platného živnostenského oprávnenia. Je pravdou, že v čase podania žaloby na súd mal živnostenskú činnosť prerušenú, nedošlo však k jej zániku a žalobca bol v žalobe správne označený v súlade so zápisom v živnostenskom registri. Stále ide o ten istý právny subjekt.

Žalovaný je podnikateľským subjektom - právnickou osobou zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov podnikajúcim okrem iného v oblasti vykonávania bytových a občianskych stavieb, priemyselných a poľnohospodárskych stavieb, inžinierskych stavieb, stavebných rekonštrukcií, výroby betónových zmesí, maltovaných zmesí, betónových výrobkov a murovacích materiálov. Objednávkou žalovaného zo dňa 20.8.2012 č. 9/Se/2012 si žalovaný objednal u žalobcu mobiliár - drobná architektúra na stavby: regenerácia verejných priestranstiev obce Vítaz, úprava verejných priestranstiev Veľké Kapušany a modernizácia verejných priestranstiev Krišovská Liesková v zmysle cenovej ponuky. Na základe objednávky uzavrel žalobca ako zhotoviteľ so žalovaným ako objednávateľom Rámcovú zmluvu o dielo č. 10/2012 zo dňa 23.11.2012 v zmysle § 536 až § 565 Obchodného zákonníka. Predmetom zmluvy bola dodávka prvkov mestského mobiliára pre stavbu Úprava verejných priestranstiev, chodníkov a rekreačných zón mesta (SO 03 a 06) Veľké Kapušany, a to v rozsahu predloženej ponuky, ktorá tvorila neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy. Podľa článku 4 zmluvy bol zhotoviteľ povinný vykonať dielo po zadaní objednávky a vyplatení dohodnutej zálohovej platby objednávateľom (t.j. 50 % z celkovej výšky objednávky vrátane DPH). Celková cena diela vrátane DPH bola dohodnutá vo výške 20.244,23 eur. Zmluvné strany sa dohodli, že objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi 50 % zálohovej platby pri zadaní objednávky a 50 % bude splatných do 60 dní od dodania predmetu zmluvy. Zhotoviteľ podľa predložených požiadaviek objednávateľa určil predbežnú dobu dodávky, ktorá je potrebná na vyhotovenie Rámcovej zmluvy o dielo č. 09/2012, tak aby boli dodržané všetky technické postupy, a to do 8 až 10 týždňov od uplatnenia objednávky, podpísania rámcovej zmluvy o dielo a úhrade zálohovej faktúry. Zhotoviteľ dielo mal odovzdať objednávateľovi v celku, resp. po častiach najneskôr do dvoch dní po dohode zmluvných strán o termíne plnenia. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že termíny plnenia sa môžu meniť po vzájomnej dohode zmluvných strán. Miestom dodávky určeným objednávateľom boli Veľké Kapušany, zodpovedná osoba za zhotoviteľa bola Y. W. S. a za objednávateľa Y. B. W. (bod 3.1.). Na základe objednávky žalovaného a rámcovej zmluvy žalobca pre žalovaného dodal tovar a vykonal práce podľa dohody, pričom táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná a žalovaný dodanie objednaného mobiliára, ani jeho osadenie nepoprel. Táto skutočnosť vyplýva aj z preberacieho protokolu o prevzatí a odovzdaní diela zo dňa 21.12.2012, spísaného zmluvnými stranami. Z protokolu vyplýva, že na základe zmluvy o dielo dnešným dňom zhotoviteľ odovzdáva objednávateľovi a objednávateľ prijíma nasledujúcu časť predmetu diela pre stavbu Úprava verejných priestranstiev, chodníkov a rekreačných zón mesta Veľké Kapušany, a to stojan pre bicykle 24 ks, parková lavička s operadlom 17 ks, zástavkový prístrešok 1 ks, odpadkový kôš 15 ks, informačná tabuľa 2 ks. Z protokolu vyplýva, že v čase odovzdania predmetu diela jeho stav je nový a nepoškodený a objednávateľ túto časť diela prijíma s vyjadrením, že s odovzdaním súhlasí a túto časť diela preberá. Ako miesto odovzdania sú uvedené Veľké Kapušany a za zhotoviteľa je na protokole podpísaný Y. W. S. BAHOS a za objednávateľa tento protokol podľa vyjadrenia žalobcu podpísala osoba dohodnutá a zodpovedná v zmysle rámcovej zmluvy, a to Y. B. W.. Faktúrou č. 14/01/2013 zo dňa 14.2.2013 žalobca žalovanému vyfakturoval protokolom odovzdaný mobiliár, dopravné a úpravy súvisiace s jeho osadením v celkovej sume 17.648,59 eur s tým, že lehota splatnosti faktúry bola určená do 15.4.2013. Faktúrou č. 14/01/2013-Dobropis zo dňa 30.4.2013 žalobca dobropisoval žalovanému nevyhovujúce stojany pre bicykle v počte 24 ks v celkovej sume 482,11 eur. Žalovanému tak vznikla povinnosť žalobcovi za dodaný mobiliár a jeho inštaláciu zaplatiť sumu 17.166,48 eur. Po podaní žaloby žalovaný uhradil žalobcovi dňa 29.10.2013 na predmetnú faktúru sumu 5.000,-eur. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a okrem toho, že namietal právnu subjektivitu a aktívnu legitimitáciu žalobcu v konaní, poukázal aj na trestný spis Okresného

súdu Humenné sp. zn. XT/XX/XXXX. V tomto konaní bol žalobca právoplatne odsúdený, že predával výrobky, ktorých zaplatenie je predmetom tohto konania, hoci na to nebol oprávnený, a to z dôvodu porušenia autorských práv. K týmto skutočnostiam navrhol vypočuť svedka Y. I. H. majiteľa spoločnosti ŠTICH, pre ktorú žalobca tiež dodal podobné predmety. Obdobný mobiliár dodal žalobca aj pre obec Vĺfaz a tieto obec žiada, aby ich žalovaný zobral späť. Z toho dôvodu vyfakturoval žalobcovi faktúrou č. 457048 zo dňa 2.9.2014, splatnou dňa 16.9.2014, náhradu škody vo výške 40.000,-eur z dôvodu nemožnosti použitia tovaru uskladneného u žalovaného, vzhľadom k tomu, že zo strany žalobcu bol porušený autorský zákon a priemyselné práva, ktoré patria inej firme. Z tejto faktúry si v konaní uplatnil ako námietku započítania sumu vo výške žalovanej istiny spolu s príslušenstvom. Ďalej uviedol, že preberací protokol zo dňa 21.12.2012 nie je podpísaný oprávnenou osobou, a to konateľom žalovaného. Keďže zmluva a jej platnosť skončila dňa 31.12.2012 nemôže si žalobca uplatňovať dohodnuté úroky z omeškania vo výške 0,5 % denne, ale maximálne zákonné úroky z omeškania, lebo sám nedodrжал podmienky zmluvy a tovar dodal až vo februári 2013, o čom svedčí faktúra vystavená žalobcom č. 14/01/2012. Potvrdil, že žalobcovi dal objednávku č. 9/Se/2012 zo dňa 20.8.2012 na dodanie mobiliáru, avšak v tej dobe nevedel, že žalobca nemá oprávnenie na dodávku takéhoto tovaru. O tomto sa dozvedel až keď vykonával dielo v obci Krišovská Liesková, kde mu bolo prostredníctvom hlavného dodávateľa Ekosvip Sabinov firmou mmcité2, s.r.o. zakázané tieto výrobky použiť, pretože musia byť použité certifikované výrobky spoločnosti mmcité2, s.r.o.. Vo Veľkých Kapušanoch žalobca namontoval uvedené výrobky, avšak investor ich žalovanému odmietol prevziať, preto ich demontoval a previezol do skladu, s čím mal náklady. Potvrdil tiež, že na základe objednávky bola uzatvorená Rámcová zmluva o dielo č. 10/2012 zo dňa 23.11.2012 a následne žalobca namontoval objednaný tovar. Ktorý tovar bol dobrý, ten ostal, ktorý bol zlý, bol demontovaný. Išlo napríklad o stojany na bicykle. Nevedel uviesť, či žalobca predmetný tovar vyrábala, alebo ho kupoval, nedodal mu však žiaden certifikát. Je pravdou, že stojany na bicykle žalobca demontoval a aj mu ich dobropisoval. Podľa tvrdení žalovaného, všetky výrobky, ktoré žalobca namontoval sú vzorové výrobky, ktoré používa firma mmcité2, s.r.o., Nevedel uviesť, kto dal pokyn na úhradu 5.000,- eur žalobcovi. Uvedené dielo vo Veľkých Kapušanoch odovzdal hlavnému objednávateľovi vo februári 2013. Na demontáž výrobkov nebol zatiaľ vyzvaný, ale očakáva to. Z písomného vyjadrenia spoločnosti mmcité2, s.r.o., Brianska 2, Trenčín zo dňa 20.10.2014 vyplynulo, že táto spoločnosť sa domáhala trestnoprávnej ochrany pred konaním Y. W. S. BAHOS, ktoré spočívalo v tom, že tento vo svojom ponukovom katalógu ponúkal záujemcom a následne aj uvádzal na trh výrobky mestského mobiliára, ktorých prevažná väčšina sa úplne zhodovala so zapísanými dizajnami B. X. U. N. a B. X. Q. I., chránenými podľa právnych predpisov Európskej únie. Za uvedené konanie bol Y. W. S. trestným rozkazom Okresného súdu Humenné zo dňa 18.2.2014 sp. zn. XT/XX/XXXX uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania priemyselných práv, odsúdený k trestu a k náhrade škody. Z výpisu trestného rozkazu Okresného súdu Humenné sp. zn. XT/XX/XXXX zo dňa 18.2.2014 vyplynulo, že žalobca zabezpečil výrobu, montáž a dodávku prvkov mestského mobiliára pri realizácii projektu - stavby „Revitalizácia námestia Centrum Snina - SO 024 Drobná architektúra, mobiliár, ako aj pri rekonštrukcii južnej časti Námestia slobody v Humennom“, čím spôsobil spoločnosti mmcité2, s.r.o., Trenčín škodu vo výške 12.117,- eur, resp. 7.176,- eur a neoprávnene zasiahol do práv k úžitkovému vzoru, dizajnu, čím spáchal prečin porušovania priemyselných práv za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 8.020,- eur, a pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil súd obvinenému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov. S nárokom poškodeného na náhradu škody odkázal súd na občianske súdne konanie.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný. V konaní bolo preukázané uzavretie zmluvy o dielo na základe objednávky žalovaného a následne dodanie tovaru žalovanému. Súd prvého stupňa v dôvodoch rozsudku citoval ustanovenie § 409 ods. 1, ustanovenie § 411, ustanovenie § 443, ustanovenie § 447, ustanovenie § 448 ods. 1, ustanovenie § 450 ods. 1, ustanovenie § 536 ods. 1, 3, ustanovenie § 537 ods. 1, ustanovenie § 538, ustanovenie § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka a v spojení s týmito ustanoveniami konštatoval, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá jednak kúpna zmluva a jednak zmluva o dielo podľa Obchodného zákonníka. Žalobca ako predávajúci a zhotoviteľ odpredal, vyrobil a dodal žalovanému v súlade s objednávkou žalovaného č. 9/Se/2012 zo dňa 20.8.2012 v súlade s rámcovou kúpnu zmluvou č. 10/2012 zo dňa 23.11.2012 objednaný tovar - mobiliár a zabezpečil jeho osadenie na dohodnutom mieste. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že by žalobca svoj záväzok vyplývajúci mu z objednávky a rámcovej zmluvy neplnil. Žalovaný síce argumentoval, že Preberací protokol o prevzatí a odovzdaní diela zo dňa 21.12.2012 nepodpísal konateľ spoločnosti, avšak z rámcovej zmluvy (bod 3.1.) vyplýva, že osobou zodpovednou za objednávateľa je Y. B. W. a tento

podľa vyjadrenia žalobcu uvedený preberací protokol podpísal, pričom z neho jednoznačne vyplýva, že s odovzdaním súhlasí a túto časť diela preberá. Rovnako aj konateľ žalovaného na pojednávaní uviedol, že tovar bol dodaný a namontovaný žalobcom najneskôr v decembri 2012, kedy žalobca demontoval stojany na bicykle, ktoré im neskôr dobropisoval. Z preberacieho protokolu sú zrejme jednotlivé položky odovzdaného a preberaného mobiliára. Žalobca teda žalovanému dohodnutý tovar dodal a namontoval v súlade s dohodou. Žalovaný sa bránil, že za dodaný tovar a práce súvisiace s jeho osadením žalobcovi nezaplatil dohodnutú kúpnu cenu v lehote splatnosti vystavenej faktúry, nakoľko žalobca použil necertifikované výrobky spoločnosti mmcité, s.r.o. Trenčín, ktoré tam mali byť použité. Táto skutočnosť však nevyplýva zo žiadneho ustanovenia rámcovej zmluvy ani z objednávky č. 9/Se/2012, a teda nebolo preukázané, že by si žalovaný u žalobcu objednal dodanie a montáž výrobkov tejto spoločnosti. Žalovaný poukázal na to, že žalobca bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp.zn. XT/XX/XXXX zo dňa 18.2.2014 uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania priemyselných práv podľa § 282 ods. 1 Trestného zákona, pretože zabezpečil výrobu, montáž a dodávku prvkov mestského mobiliára pri realizácii projektu - stavby „Revitalizácia námestia Centrum Snina - SO 024 Drobná architektúra, mobiliár, ako aj pri rekonštrukcii južnej časti Námestia slobody v Humennom“, čím spôsobil spoločnosti mmcité2, s.r.o., Trenčín škodu vo výške 12.117,- eur, resp. 7.176,- eur, pričom neoprávnene zasiahol do práv k úžitkovému vzoru, dizajnu, pretože vedel, že ním dodávané výrobky sú zhodné s priemyslovými vzormi, ktorých autormi a vlastníkmi sú tretie osoby, ktoré majú jednotlivé priemyselné vzory zapísané a registrované na Úrade pre harmonizáciu na vnútornom trhu Európskeho spoločenstva v Alicante. Z rozsudku vyplýva, že žalobca bol odsúdený za iné stavby a tovar. Táto skutočnosť sama o sebe však nemá za dôsledok, že žalovaný nie je povinný zaplatiť žalobcovi dohodnutú cenu diela, keďže v trestnom konaní nebolo preukázané, že by takéto výrobky žalobca použil aj na stavbe vo Veľkých Kapušanoch. Okrem toho je na vlastníkoch autorských a priemyselných práv, aby sa, ak to preukáza aj v tomto prípade domáhali nápravy vo svojom mene voči žalobcovi na príslušnom súde. Žalovaný vo svojej výpovedi tiež uviedol, že žalobca tovar dodal, tento namontoval a okrem stojanov na bicykle, ktoré žalobca demontoval, a ktoré žalovanému dobropisoval tieto ostali namontované a žalovaný nebol vyzvaný k ich demontáži. V priebehu konania, na pojednávaní konanom dňa 31.10.2014 žalovaný urobil započítací prejav a vzniesol započítaciu námietku, ktorou si uplatnil svoju pohľadávku vo výške žalovanej istiny, ktorá mala vyplývať na základe faktúry č. 457048 zo dňa 2.9.2014, splatnej dňa 16.9.2014, ktorou vyfakturoval žalobcovi náhradu škody z dôvodu nemožnosti použitia tovaru uskladneného v jeho sklade vzhľadom na to, že zo strany žalobcu bol porušený autorský zákon a priemyselné práva. Výška škody však z faktúry nevyplýva a nevedel ju špecifikovať ani konateľ žalovaného. Túto faktúru žalobca žalovanému listom zo dňa 29.9.2014 vrátil a súd mal za to, že takéto započítanie nie je možné, nakoľko započítať je možné iba pohľadávky spôsobilé na započítanie. Jedným z predpokladov pre započítanie je vzájomnosť pohľadávok, t.j. musí ísť o prípad, keď dva subjekty sú voči sebe súčasne veriteľom i dlžníkom. V danom prípade žalovaný nepreukázal, že by mal voči žalobcovi pohľadávku vhodnú na započítanie a samotná vystavená faktúra ešte neznamená spôsobilosť pohľadávky na započítanie a v konečnom dôsledku je diskutabilné, či by nebolo v rozpore s poctivým obchodným stykom započítavať navzájom pohľadávku z obchodno-právneho vzťahu (zmluvy o dielo, a teda cenu diela) a pohľadávku uplatňovanú ako náhradu škody, ktorej vznik a výška neboli žiadnym spôsobom preukázané. Z tohto dôvodu súd započítanie pohľadávok neuznal. Túto faktúru žalovaného na náhradu škody voči žalobcovi súd považoval za účelovú obranu už aj z toho hľadiska, že bola vystavená až po súdnom konaní proti žalovanému a tesne pred pojednávaním. Žalovaný namietal, že jeho čiastočné plnenie na pohľadávku žalobcu uplatňovanú v tomto konaní nie je uznaním dlhu v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Žalobca však mal za to, že toto plnenie žalovaného má účinky uznania zvyšku dlhu podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku a súd sa s touto argumentáciou žalobcu stotožnil. Je zrejme, že čiastočnou úhradou žalovanej pohľadávky vo výške 5.000- eur po začatí súdneho konania, žalovaný uznal celý svoj dlh a potvrdil tak dodanie tovaru žalobcom v súlade so zmluvou, objednávkou a odovzdávacím protokolom. Účelovosť obrany žalovaného vyplýva aj z obsahu odporu, ktorý je len všeobecný a bez dôkazov. V súvislosti s uplatňovaným úrokom z omeškania súd citoval ustanovenie § 365 a § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou faktúry, a to dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti, preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania tak, ako si ho uplatnil, keďže tento je v súlade s ustanovením § 365 ods. 2 a § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a bol dohodnutý medzi zmluvnými stranami v článku 7 bod 7.3 rámcovej zmluvy.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 729,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 965,36 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, a to podľa § 205 ods. 2 písm. d), e) a f) O.s.p.. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z dôvodov odvolania vyplýva odvolacia námietka, podľa ktorej žalovaný má za to, že preberací protokol zo dňa 21.12.2012 nebol podpísaný oprávnenou osobou, nakoľko nie je podpísaný konateľom žalovaného. Ďalej zdôraznil, že v konaní pod sp.zn. 4T/24/2014 Okresného súdu Humenné bol žalobca právoplatne odsúdený za to, že predával výrobky, ktorých zaplataenie je predmetom tohto konania, hoci na to nebol oprávnený, a to z dôvodu porušenia autorských práv. K týmto skutočnostiam navrhoval žalovaný vypočúť svedka Y.. I. H., majiteľa spoločnosti ŠTICH, pre ktorú žalobca taktiež dodal komponenty ako pre žalovaného a tiež konateľa spoločnosti mmcité2, s.r.o.. Súd prvého stupňa zamietol vykonanie navrhovaného dôkazu, čím podľa neho došlo k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti poukázal na to, že z trestného spisu vyplýva, že Y.. W. S. BAHOS ponúkal vo svojom ponukovom katalógu záujemcom, a následne uvádzal na trh výrobky mestského mobiliára, ktorých prevažná väčšina sa úplne zhodovala so zapísanými dizajnami pána B.. X.. U. N. a B.. X.. Q. I., chránenými podľa právnych predpisov Európskej únie. Akékoľvek prijatie a užívanie týchto priemyselných vzorov je neoprávneným zásahom do práv zo zapísaných priemyselných vzorov a akékoľvek užívanie takýchto priemyselných vzorov je kvalifikované ako neoprávnený zásah do práv vyplývajúcich zo zapísaných priemyselných vzorov a môže byť posudzované tiež ako trestný čin. Vzhľadom na to, že zo strany žalobcu bol porušený Autorský zákon a priemyselné práva, ktoré patria inej firme, žalovanému vznikla škoda vo výške 40.000,- eur, a to z dôvodu nemožnosti použitia tovaru od žalobcu a s tým súvisiacich trov na uskladnenie tohto tovaru. V dôsledku montáže niektorých neoprávnených výrobkov vznikli zároveň žalovanému náklady súvisiace s demontážou výrobkov. Žalovaný v čase objednávky nemal vedomosť o tom, že žalobca nemá oprávnenie na dodávku takéhoto tovaru. O tomto fakte sa dozvedel až pri výkone diela v obci Krišovská Liesková, kde mu prostredníctvom hlavného dodávateľa EKOSVIP Sabinov firmou mmcité2, s.r.o. bolo zakázané tieto výrobky použiť, pretože musia byť použité certifikované výrobky spoločnosti mmcité2, s.r.o.. Zdôraznil, že všetky výrobky, ktoré žalobca namontoval, sú vzorové výrobky, ktoré používa firma mmcité2, s.r.o.. Žalobca už v čase uzavretia zmluvy o dielo so žalovaným konal podvodne a vedome ho oklamal o právne nezávadných vlastnostiach tovaru. Preto žalovaný vyfakturoval žalobcovi faktúrou č. 457048 zo dňa 2.9.2014, splatnú dňa 16.9.2014 náhradu škody vo výške 40.000,- eur z dôvodu nemožnosti použitia tovaru uskladneného u žalovaného. Z tejto faktúry si v konaní uplatnil námietku započítania, sumu vo výške žalovanej istiny spolu s príslušenstvom. Konajúci súd zamietol započítanie pohľadávok. V nadväznosti na vyššie uvedené navrhoval vykonať ďalšie dokazovanie, a to výsluch svedka, konateľa spoločnosti mmcité2, s.r.o. so sídlom Brnianska 2 Trenčín pána Y.. X. S.. Žalovaný sa nestotožnil so stanoviskom žalobcu a následne so stanoviskom súdu, že dňa 29.10.2013 došlo zo strany žalovaného k čiastočnej úhrade dlžnej sumy 5.000,- eur, a teda, že podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka možno toto jeho plnenie považovať za uznanie zvyšku záväzku. Zaplataenie ceny tovaru čiastočným zaplataením faktúry nemožno bez ďalšieho považovať za uznanie zvyšku záväzku a správnosti faktúr z hľadiska stanovenia ich splatnosti. Ustanovenie § 403 ods. 1 obsahuje vyvrátiateľnú domnienku, ktorej preukázanie stojí na dlžníkovi. Nakoľko dlžník jasne prejavil svoju vôľu a síce, že splatenie 5.000,- eur nie je uznávacím prejavom, toto čiastočné zaplataenie nie je uznaním zvyšku záväzku. V neposlednom rade namietal žalobcom uplatnené dohodnuté úroky z omeškania. Keďže platnosť zmluvy skončila dňa 31.12.2012, nemôže si žalobca uplatňovať dohodnuté úroky z omeškania vo výške 0,5 % denne, ale maximálne zákonné úroky z omeškania, lebo sám nedodržel podmienky a tovar dodal až vo februári 2013, o čom svedčí žalobcom vystavená faktúra č. 14/01/2012.

Žalobca vo vyjadrení na odvolanie žalovaného poukázal na to, že v Rámcovej zmluve o dielo č. 10/2012 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je v bode 3.1 uvedené, že zodpovednou osobou za objednávateľa je Y.. B. W.. Pri všetkých zmluvách, ktoré uzavrel žalobca so žalovaným bol uvedený Y.. B. W. ako osoba zodpovedná za objednávateľa. Žalobca nemal pochybnosti na základe doterajších obchodných vzťahov o tom, že konanie Y.. B. W. je konanie v zmysle § 15 Obchodného zákonníka. V tomto ustanovení je upravený určitý špeciálny druh zákonného splnomocnenia. Toto špeciálne splnomocnenie má každý, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou. Ten je potom oprávnený na všetky úkony, ku ktorým obvykle pri tejto činnosti dochádza. Výrobky dodané žalobcom žalovanému neboli predmetom autorských práv mmcité2, s.r.o.. Jednalo sa o výrobky atypické a tieto

boli dodané žalobcovi od iných výrobcov na základe predložených projektov. Na tovar, ktorý bol dodaný žalovanému sa nevzťahuje priemyselný vzor zapísaný na Úrade pre harmonizáciu vnútorného trhu v Alicante pod číslom zápisu 0004226614, 000424882, 000561220, 000424858. Išlo o iné výrobky, ako tie, ktorým je poskytnutá ochrana pod vyššie uvedeným číslom. Pokiaľ išlo o čiastočnú úhradu, žalobca poukázal na to, že žalovaný dňa 29.10.2013 zaplatil na účet žalobcu sumu 5.000,- eur s variabilným symbolom XXXXXXXX. Variabilný symbol je zhodný s číslom faktúry, ktorou žalobca vyfakturoval žalovanému dodanie tovaru. Žalovaný uvádza, že „dlžník jasne prejavil svoju vôľu a síce, že splatenie 5.000,- eur nie je uznávacím prejavom, toto zaplatenie nie je uznanie zvyšku záväzku“. Z tohto vyjadrenia nie je zrejmé, akým spôsobom, resp. konaním žalovaný prejavil vôľu voči žalobcovi, z ktorej by vyplývalo, že splatením 5.000,- eur neuznáva zvyšok dlhu. Pokiaľ išlo o namietanú výšku úrokov, pri podpise predmetnej zmluvy žalovaný súhlasil s úrokom z omeškania vo výške 0,5 % denne. K súdnemu sporu došlo v dôsledku nespĺnenia si obligačnej povinnosti žalovaného, a to i napriek hrozbe dohodnutého úroku z omeškania vo výške 0,5 % denne. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné. Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver. Odvolací súd aj vo svojom rozhodnutí v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. si osvojuje tieto dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie ich správnosti uvádza nasledovné:

Pokiaľ išlo o odvoláciu námietku týkajúcu sa toho, že preberací protokol zo dňa 21.12.2012 nebol podpísaný oprávnenou osobou, keďže nebol podpísaný konateľom žalovaného, odvolací súd má za to, že tento preberací protokol podpísaná osoba označená v rámcovej zmluve za osobu zodpovednú za objednávateľa, teda išlo o osobu, ktorá v zmysle § 15 Obchodného zákonníka je osobou, ktorá bola pri prevádzkovaní podniku poverená určitou činnosťou a je teda splnomocnená na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Pokiaľ žalovaný poukazoval na porušenie autorských práv, a teda vlastne na právne vady diela, tu odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 559 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zhotoviteľ zodpovedá za porušenie práva inej osoby z priemyselného alebo iného duševného vlastníctva v dôsledku použitia predmetu diela, ak k tomuto porušeniu dôjde podľa slovenského právneho poriadku, alebo podľa právneho poriadku štátu, kde sa má predmet diela využiť, a zhotoviteľ o tom vedel v čase uzavretia zmluvy. Pre právne vady diela platí primerane § 434 a § 435. Podľa týchto ustanovení Obchodného zákonníka nárok z právnych vád nevzniká, ak kupujúci o práve tretej osoby vedel v čase uzavretia zmluvy alebo predávajúci podľa zmluvy bol povinný pri plnení svojich povinností postupovať podľa podkladov, ktoré mu predložil kupujúci. Uplatnenie práva uvedeného v § 433 treťou osobou s uvedením jeho povahy je kupujúci povinný oznámiť predávajúcemu bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel. Práva kupujúceho z právnych vád tovaru sa nemôžu priznať v súdnom konaní, ak kupujúci nesplní povinnosť ustanovenú v odseku 1 a predávajúci v súdnom konaní namietne nespĺnenie tejto povinnosti kupujúcim. Tieto účinky nenastávajú, ak predávajúci o uplatnení práva treťou osobou vedel v čase, keď sa o ňom dozvedel kupujúci. Pre nároky kupujúceho z právnych vád tovaru platia ustanovenia § 436 až 441. Z vykonaného dokazovania je evidentné, že jednak nebolo preukázané, že by predaný a dodaný tovar bol zaťažený právom tretej osoby a nebolo preukázané ani to, že by došlo k uplatneniu práva uvedeného v § 433 treťou osobou. Z tohto pohľadu je námietka žalovaného v tomto ohľade nedôvodná a takisto je potom nedôvodná jeho započítacia námietka. Tá je neopodstatnená aj preto, lebo žalovaný nepreukázal existenciu škody a ani jej výšku. Preto súd prvého stupňa správne postupoval, ak tento započítací prejav považoval za nedôvodný. Pokiaľ išlo o námietku žalovaného, že čiastočným plnením záväzku nedošlo k uznaniu zvyšku dlhu, toto treba považovať za opodstatnené, keďže z tohto prejavu nebolo možné usudzovať na to, že by týmto plnením žalovaný uznal aj zvyšok záväzku. Nič to však nemení na opodstatnenosti nároku žalobcu a správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa pokiaľ ním bol žalovaný zaviazaný na platenie istiny. Dôvodná je však námietka žalovaného pokiaľ išlo o výšku úroku z omeškania. Tento dohodnutý úrok z omeškania nezodpovedá poctivému obchodnému styku, a preto mu nemožno poskytnúť ochranu. Výška takéhoto úroku je 182,50 % ročne, čo nemožno akceptovať. Z tohto dôvodu odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zaplatení úroku z omeškania tak, že tento priznal vo výške zákonných úrokov z omeškania, a to za obdobie od 16.4.2013 do 28.10.2013 vo výške 9,75 % ročne a za obdobie od 29.10.2013 vo výške 9,5 % ročne s tým, že v prevyšujúcej časti ohľadne požadovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol.

Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa aj vo výroku o náhrade trov konania, pretože pri kapitalizovanej hodnote úroku z omeškania za požadované obdobie vo výške úroku, ktorú žalobca uplatnil, by to bola suma za 1 rok 22.202,95 eur. Z tohto pohľadu bol žalovaný v konaní úspešný a podľa § 142 ods. 1 by mu patrila náhrada trov konania. Odvolací súd mal za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O.s.p., pre ktoré nemožno žalovanému priznať náhradu trov konania, a to jednak prvostupňového aj druhostupňového. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl predovšetkým v tom, že spor bol vyvolaný správaním sa žalovaného, ktorý sa dostal do omeškania s plnením dlhu, a práve preto sa musel žalobca obrátiť so svojou dôvodnou požiadavkou na súd. Len tá skutočnosť, že súd neakceptoval dohodu o výške úrokov nemôže nič meniť na tom, že náklady súdneho sporu boli vyvolané žalovaným. Preto, aj keď bol žalovaný v konaní úspešný, mu odvolací súd náhradu trov celého konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.